

glad Time, før han igen kommer i sine Træsko og faar Krone og Scepter ombyttet med sin Faders Møggreb.“

Han havde paasat sig sin Lorgnet og sad tilbagelænet i Stolen med sine lange Hænder samlede under det bøjede Hoved. Hans matte Øjne hvilede paa Per med et paa een Gang udforskende og deltagende, næsten bekymret Udtryk, mens han fortsatte:

„Med alt vort danske Fantasteri stikker der dog i os alle en grundfæstet Forkærlighed for det tilvante og prøvede. Hvor hid-sigt vi end i vore unge Dage kan storme frem mod det over-ordentlige og eventyrlige ... i det Øjeblik, Vidunderlandet vir-kelig aabner sine Porte for os og Kongedatteren vinker til os fra Altanen, faar vi Anfægtelser og kigger tilbage efter Kakkel-ovnskrogen.“

„De har vistnok Ret,“ sagde Per — han saae stadig med et Smil ud paa Røgskyerne fra sin Cigar. „I Almindelighed gaar det vistnok saadan. Men der gives Undtagelser.“

„Ikke een mellem Tusinde. Maaske ikke een mellem Titu-sinde. De vil selv engang erfare, hvad for en uhyggelig Trold-domsmagt der ligger i alt dette hjemlige og tilvante, selv om vi maaske samtidig hader det. Se Dem f. Eks. om her! Der slæber vi med os gennem Livet en voksende Bagage af vor Slægts Efterladenskaber, der stabler sig op omkring os som en kinesisk Mur, og som vi dog ikke nænner at skille os af med. Vi hygger os inde i et Gravkapel af Familieerindringer og har tilsidst ikke andre Følelser tilbage end Pieteten.“

„Naa ja — det kan da ikke gælde alle,“ sagde Per. „Jeg f. Eks. vil vanskelig komme i den Fristelse. For hvad jeg slæber med mig fra Fortiden, kan magelig faa Plads i en Vestelomme.“

„Saa gratulerer jeg Dem! Og dog — hvad hjælper det? Hjem-mets forkoglende Magt stikker jo ikke alene i det materielle. Vi lader vor maaske forlængst afdøde Faders meningsløse For-maninger eller en enfoldig Moders Fordomme faa Indflydelse paa vore Handlinger helt op i vor egen Alderdom. Og saa har man til Overflod sine kære Søsken og sine bekymrede Onk-ler og Tanter — —.“